

La cohesió social ha de passar al davant de la nova religió de l'equilibri financer

Divendres passat vaig ser convidat, a Barcelona, a la Jornada dels economistes 2014, organitzada pel Col·legi d'Economistes de Catalunya. S'havien programat un total de catorze sessions de treball sota el tema genèric *Transformacions estratègiques per a l'economia catalana*.

Vaig poder assistir a dues sessions, la que feia referència al *Posicionament global de Catalunya* i la que es va centrar en la necessitat del *Bon govern a Europa*.

En la primera l'economista i professor Josep Oliver va presentar una ponència, pessimista i lúcida alhora, sobre la llarga fase de contracció de l'economia iniciada a partir del 2008 a Catalunya en el conjunt de l'economia europea.

Quedava clar que encara ens esperen moments de grans dificultats. Per recuperar el creixement, pas necessari perquè es pugui crear llocs de treball i anar frenant així la desocupació, cal intentar millorar el capital humà, la seva formació i la seva implicació, i també la competitivitat. Però Josep Oliver ens ho va dir i repetir: aquest és un camí llarg i un procés molt lent.

Més encara quan com a conseqüència de les retallades promogudes per la política dels governs conservadors arreu d'Europa –també a Catalunya i, no cal insistir-hi, a Andorra igualment– s'ha frenat la demanda interna.

L'empresari Salvador Alemany, que presidia aquella sessió de treball, va fer un breu parlament de cloenda que em va semblar molt encertat.

Ens va recordar que l'economia de mercat s'assenta en uns valors, en una concepció de la societat.

Per això, ens digué, cal donar una importància cabdal al manteniment de la cohesió social, perquè només mitjançant aquesta cohesió es podrà relançar l'activitat econòmica i donar esperança als amplis sectors econòmics socials que pateixen la crisi en primera línia de foc.

Ho digué John Stuart Mill: "La idea d'una societat fonamentada només en els sentiments que suren de l'interès econòmic és bàsicament repulsiva." Un clàssic de plena actualitat.

Convé defensar la necessitat de reflexió moral donat el desgavell que la crisi i les mesures anticrisi estan provocant en les societats europees. La crisi a Andorra, per molt que hi hagi qui vulgui negar l'evidència, ja no és només econòmica, és profundament moral, cultural i política.

A casa nostra es troba a faltar un discurs de l'empresariat sobre els valors, defensant alhora l'economia de mercat i la cohesió social.

Els portaveus de la Confederació Empresarial Andorrana (CEA) i l'Empresa Familiar Andorrana (EFA) són més aviat uns banderers del neoliberalisme de manual, amb una sonsònia repetitiva sobre la necessitat de retallar salaris i aprimar la funció pública com a únics camins de redreçament econòmic.

En aquesta història de la lluita contra el dèficit públic i la forma en què s'ha plantejat, hi ha arguments per pensar que entre tots, governants, analistes i funcionaris –no pas públics sinó privats de les organitzacions empresarials–, l'han convertit en la nova religió.

Tenen la seva divinitat, que és l'equilibri financer, i davant seu se sacrifiquen conquestes històriques de l'Andorra moderna, la que va del 1970 fins avui.

Tenen els seus dogmes, que els seus summes sacerdots, Antoni Martí, Jordi Cinca, Xavier Altimir i Cristina Viladomat, prediquen des dels seus púlpits amb paraules fortes com ara "innegociable", com si fos la Veritat Eterna.

Aquesta nova religió té, també, el seu catecisme, que tots els fidels de la doctrina martiniana han incorporat i que comença per un manament: no gastaràs més del que tens.

No coneixem però, encara, gaires màrtirs d'aquesta religió. Uns màrtirs que haurien de ser, en bona lògica, aquells que estan disposats al sacrifici per la fe de l'equilibri. Gent disposada a patir penalitats i rebel·lions socials, que oferiran per la seva pròpia redempció.

Els fidels d'aquesta nova religió tenen la seva esperança de guanyar el cel. Ho demostren aquests dies reclamant a Antoni Martí que no els abandoni en aquest inici de la travessia del desert.